

“El gènere criminal em permet explicar els problemes de la Barcelona actual”

Stefanie Kremser (Düsseldorf, Alemanya, 1967) presenta la seva segona novel·la, *Carrer dels oblidats*, traduïda per Ignasi Pàmies i publicada per Empúries. Està ambientada a Barcelona i pertany al gènere criminal. L'anterior era *Postal de Copacabana* (Club Editor, 2007). Ha escrit guions per a sèries policials d'Alemanya.

—Per què heu tacat Barcelona de sang? Perquè hi hagi una trama potent o per alguna altra raó?

—Perquè hi hagi una trama potent i es mantingui el misteri fins al final. I perquè el gènere negre et permet ser realista, descriure amb fidelitat Barcelona, explicar els problemes de la Barcelona actual. Era una plataforma ideal. He estudiat cine documental i curiosament el gènere negre hi té molta relació. Quan vaig començar a fer guions de sèrie negra per a la televisió, la meua experiència com en el cine documental em va ajudar molt. El cinema negre acostuma a retratar molt bé la societat.

—Els problemes de la Barcelona actual, dieu. Quins?

—El turisme. És una ciutat venuda al turisme, que en depèn econòmicament. Sembla que l'ajuntament vol transformar-la en un escenari per als visitants, no per als habitants. La Rambla i la plaça Reial ja no semblen accessibles al barcelonès. Preus alts, *mobbing* immobiliari, economia paral·lela il·legal, pisos il·legals... Una sèrie de punts que penso que estan canviant Barcelona.

—La protagonista, Anna Silber, és una noia alemanya soltera, filla de mare barcelonina, sense feina estable, que, a 36 anys, visita per primer cop Barcelona. En té 36 perquè l'autora, que quan l'escriu no era gaire més gran, la volia propera?

—No. En té 36 perquè, en una noia soltera i sense feina fixa, és l'edat en què s'ha de plantar, ja no pots arrossegar més la joventut. Però en moltes coses sembla més jove, perquè té moments força ingenus.

—Troba la ciutat fascinant, per sorprenent, i a estones grotesca. El joc entre les dues barcelones és constant.

—És veritat. Volia mostrar que hi ha dues barcelones que corresponen a dos mons paral·lels. L'Anna no hi havia estat mai i hi arriba il·lusionada, però no sempre troba la ciutat ideal,

Stefanie Kremser, autora de la novel·la *Carrer dels oblidats*, traduïda per Empúries.

la que havia somiat. Busca el seu costat bonic i no pot evitar d'enfrontar-se amb una realitat gens agradable. He vist que els ciutadans de Barcelona tenen una relació semblant amb la ciutat, d'amor-odi. La troben meravellosa i terrible, al mateix temps.

—L'autora també va fer una immersió tan sobtada a la ciutat com la que fa la protagonista?

—Bastant sobtadament. Vaig venir aquí per amor fa uns deu anys, perquè el meu company és d'aquí, i de seguida vaig veure que existia una bombolla immobiliària que feia pujar el preu dels pisos de manera exagerada, i això em va impressionar molt. A més, vaig descobrir que aquí el més corrent és ser propietari, no pas llogater, a diferència dels països on he viscut, com Alemanya i Brasil. He viscut en ciutats i països diferents i trobar un habitatge on visquis a gust i et sentis segur és un anhel que tinc de fa molts anys, i per això em va xocar que costés tant trobar un pis al nostre abast.

—L'Anna ve a Barcelona, diu, per exorcitzar els seus dimonis més íntims i poder tancar una etapa. No queda clar si ho aconsegueix.

—Ho deixo obert perquè pensava que no seria fàcil respondre-ho a les darreres pàgines. Per una part, sí que ho aconseguix, i per l'altra, mai no tanques etapes del tot ni pots deixar enrere tots els dimonis.

—La mare no li havia parlat de Barcelona i, per tant, no busca la Barcelona que li podia haver dibuixat.

—No, només al final visita el barri on havia viscut. El meu cas és semblant. La mare de l'Anna és una mica com la meua mare, que quan vius en un altre país no comparteixes els records amb els fills. La nostàlgia, si ets un immigrant, et fa mal.

—Per què el títol de *Carrer dels oblidats*?

—Volia que el títol tingués una referència als oblidats. A més, té una poètica. El segon protagonista de la novel·la, un assassí, és un oblidat de la societat, de l'afany de lucre i del capitalisme, i d'aquesta acceleració en la qual vivim. És diferent del que van posar els editors alemanys, “Els carrerons morts de Barcelona”.

Lluís Bonada